

UNU

Arătau ca o familie perfectă.

Așa gândea băiatul care stătea lângă groapa care îl aștepta pe tatăl lui, în vreme ce el îl asculta pe preotul plătit cu ora rostind platitudini din Biblie. În acea zi călduroasă de iulie se adunase un grup restrâns de persoane ca să deplângă trecerea în neființă a lui Montague Saul, cel mult douăsprezece persoane, dintre care băiatul nu cunoștea nici jumătate. În ultimele șase luni fusese plecat la școala cu internat, iar acum îi vedea pe unii dintre acei oameni pentru prima oară. Majoritatea nu-i stârneau nici un interes.

Însă membrii familiei unchiului său... aceștia prezentau un interes deosebit pentru el. Meritau examinați.

Cu părul castaniu rărit, anunțând o chelire inevitabilă, subțirel și cu un aer de intelectual, sugerat de ochelarii cu lentile mari, doctorul Peter Saul semăna foarte mult cu Montague, fratele său decedat. Cu chipul rotund și dulce, Amy, soția lui, arunca mereu priviri neliniștite către nepotul de cincisprezece ani, de parcă abia ar fi așteptat să-și încolăcească brațele în jurul lui și să-l sufocă cu o strângere. Fiul lor, Teddy, de zece ani, era numai piele și os. O copie miniaturală a lui Peter Saul, având inclusiv ochelari cu lentile mari.

Și, în sfârșit, Lily, fiica lor. Șaisprezece ani.

Câteva șuvițe din părul ei scăpaseră din coada de cal, iar acum, din cauza arșitei, i se lipiseră de față. Părea să nu se simtă bine în rochia neagră și se legăna ca un cal nărăvaș, ba înainte, ba înapoi, de parcă s-ar fi pregătit să o ia la goană. Ca și cum ar fi preferat să se afle oriunde altundeva, numai în cimitir nu, unde se vedea nevoită să gonească insectele ce bâzâiau în preajma ei.

„Par atât de normali, de comuni, gândea băiatul. Atât de diferiți față de mine.“ Apoi, privirea lui Lily a întâlnit-o pe a lui, iar el a perceput o tresărire de uimire. De recunoaștere reciprocă. În acea clipă, a simțit privirea ei pătrunzând în cele mai întunecate cotloane ale minții lui, examinând toate locșoarele tainice pe care nu le mai explorase nimeni până atunci. Pe care el le ascunsese de toți.

Tulburat, s-a uitat în altă parte. S-a concentrat asupra celorlalți oameni aflați în jurul mormântului. Menajera tatălui său. Avocatul. Cei doi vecini de alături. Simple cunoștințe care veniseră acolo dintr-un sentiment de respect, nu din afecțiune. Aceștia îl cunoșteau pe Montague Saul doar ca savant tăcut, care abia revenise din Cipru, care-și petrecea zilele făcându-și de lucru cu cărți, hărți și cioburi de vase. Nu-l cunoșteau cu adevărat. Așa cum nu-i cunoșteau nici fiul.

Într-un târziu, s-a încheiat și serviciul religios, iar cei strănși acolo s-au îndreptat spre băiat – asemenea unei amibe care se pregătea să îl înghită cu compasiune – să-i spună ce rău le părea că el își pierduse tatăl. Și așa mai departe, după mutarea în Statele Unite.

– Bine măcar că aici ai o familie care să te ajute, i-a spus preotul.

„Familie? Da, presupun că oamenii ăștia fac parte din familia mea“, și-a zis băiatul, în vreme ce micuțul Teddy s-a apropiat sfios, împins în față de mama lui.

– Acum o să-mi fii frate, a zis Teddy.

– Zău?

– Mama spune că ți-a pregătit o cameră. Lângă a mea.

– Dar eu o să rămân aici. În casa tatălui meu.

Nedumerit, Teddy s-a uitat la mama lui.

– Nu merge acasă la noi?

Amy Saul s-a grăbit să spună:

– Dragul meu, dar nu poți locui singur. Ai doar cincisprezece ani. Poate o să-ți placă atât de mult în Purity, încât vei dori să stai la noi.

– Școala mea e în Connecticut.

– Adevărat, dar anul școlar s-a încheiat deja. În septembrie, dacă vrei să te întorci la internat, nu se va opune nimeni. Dar în cursul verii vei locui la noi.

– N-o să fiu singur aici. O să vină mama după mine.

Aceste vorbe au fost urmate de o tăcere lungă. Amy și Peter s-au uitat unul la altul, iar băiatul a ghicit ce gândea fiecare. „Dar mama lui l-a abandonat de mult.“

– Va veni după mine, a insistat el.

– Fiule, o să mai discutăm despre asta, i-a zis cu calm unchiul Peter.

În cursul nopții, a rămas treaz în patul lui din casa tatălui său și i-a ascultat pe mătușa și pe unchiul său vorbind domol în biroul de la parter. Același birou în care Montague Saul trudise în ultimele luni să traducă textele scrise pe fragmente fragile de papyrus. Același birou unde, în urmă cu cinci zile, tatăl lui suferise un atac de apoplexie și se prăbușise la masa de lucru. Oamenii aceia nu aveau ce căuta acolo, printre lucrurile neprețuite ale tatălui său. Erau niște invadatori în acea casă.

– E doar un copil, Peter. Are nevoie de o familie.

– Dar nu-l putem lua cu forța la Purity dacă el nu vrea să meargă cu noi.

– Când ai doar cincisprezece ani, nu ai nici un cuvânt de spus în această privință. Adulții trebuie să ia hotărârile.

Băiatul s-a ridicat din pat și s-a strecurat afară din cameră. A coborât tiptil până la jumătatea scării ca să audă mai bine ce discutau cei doi.

– Și, serios, câți adulți a cunoscut până acum? Fratele tău nu prea intra în categoria asta. Era vârat până la urechi în veșmintele mumiilor lui, încât nici nu cred că a observat că în preajma lui era un copil.

– Nu-i frumos să vorbești așa, Amy. Fratele meu a fost un om bun.

– Bun, dar nu cu picioarele pe pământ. Nu înțeleg, ce fel de femeie este aceea care să vrea un copil cu el? Iar apoi a plecat, lăsându-l pe Monty să-l crească pe băiat de unul singur? Nu pricep ce femeie este în stare să facă așa ceva.

– Monty nu l-a crescut deloc rău. Băiatul ia numai note mari la școală.

– După tine, așa se apreciază dacă un tată e bun sau nu? Doar după notele pe care le ia băiatul?

- Dar e și un tânăr echilibrat. N-ai remarcat cât de bine s-a stăpânit la slujba religioasă?

- E inert, Peter. Ai observat pe fața lui măcar o singură expresie?

- Și Monty era la fel.

- Adică, rece, la asta te referi?

- Nu, rațional. Logic.

- Dar, dincolo de toate astea, știi că băiatul suferă probabil. Mă apucă plânsul când mă gândesc câtă nevoie are de mama lui în aceste momente. E ciudat cum insistă că ea se va întoarce, când, de fapt, știe că nu se va întâmpla așa ceva.

- Nu avem de unde să știm.

- Nici măcar n-o cunoaștem pe femeia aceea! Monty doar ne-a scris din Cairo într-o zi să ne anunțe că are un fiu. La câte știm noi, putea să-l fi găsit printre trestii, ca pe Moise.

Băiatul a auzit podeaua scârțâind deasupra lui și a aruncat o privire spre capul scării. A rămas uimit văzând-o pe verișoara lui Lily uitându-se la el cu ochi mari peste balustradă. Îl urmărea, examinându-l, de parcă ar fi fost o creatură exotică pe care n-o mai întâlnise până atunci, și încerca să stabilească dacă era primejdioasă.

- Aha! a zis mătușa Amy. Deci ești treaz!

Unchiul și mătușa tocmai ieșiseră din birou și stăteau la picioarele scării, uitându-se în sus, către el. Păreau oarecum tulburați, gândindu-se că există posibilitatea ca el să le fi surprins toată discuția.

- Te simți bine, dragul meu? l-a întrebat mătușa Amy.

- Da, mătușă.

- E foarte târziu. Ce-ar fi să te duci la culcare?

Însă el nu s-a clintit. O vreme a rămas nemișcat pe trepte, întrebându-se cum avea să fie să locuiască împreună cu acești oameni. Ce ar putea învăța de la ei. Poate vara ar deveni mai interesantă, până când avea să vină mama după el.

- Mătușă Amy, a zis el, m-am hotărât.

- În legătură cu ce?

- Cu vacanța și cu locul unde aș vrea să o petrec.

Ea s-a gândit că avea să primească o veste neplăcută.

- Te rog să nu te pripești! Avem o casă drăguță, pe marginea lacului, și vei avea propria cameră. Măcar vino în vizită, și după aceea te hotărăști.

- Dar m-am hotărât deja să stau cu voi.

Deconcertată, mătușa lui a amuțit o clipă. Apoi fața i s-a luminat într-un zâmbet și s-a grăbit să urce treptele până la el ca să-l strângă în brațe. Mirosea a săpun Dove și a șampon Breck. Atât de comun, de banal. Apoi, zâmbind larg, unchiul Peter l-a bătut afectuos pe umăr, acela fiind modul lui de a-l saluta pe noul fiu. Fericirea lor i-a amintit de o gogoasă umflată și lipicioasă de vată de zahăr pe băț, absorbindu-l în acel univers în care nu existau decât iubire, lumină și râsete.

- Copiii se vor bucura că mergi cu noi! a spus Amy.

El și-a aruncat ochii spre capul scării, dar Lily nu mai era acolo. Se strecurase nebăgată în seamă. „Va trebui să nu o scap din ochi, și-a zis el, pentru că ea e deja cu ochii pe mine.“

- Acum faci parte din familia noastră, a spus Amy.

În timp ce urcau treptele împreună, i-a povestit de planurile ei pentru vară. De locurile în care aveau să-l ducă, de felurile speciale de mâncare pe care avea să le gătească pentru el când vor ajunge acasă. Părea fericită, ba chiar amețită de fericire, ca o mamă care are încă un copil.

Amy Saul nu avea habar ce anume vor duce acasă.

DOISPREZECE ANI MAI TÂRZIU.

Poate făcea o greșeală.

Doctor Maura Isles s-a oprit o clipă în fața ușilor Bisericii Doamnei Noastre a Luminii Divine, ezitând să intre. Credincioșii erau deja înăuntru, iar ea rămăsese singură în noapte, în vreme ce fulgii de zăpadă cădeau foșnind pe capul ei descoperit. Prin ușile închise ale bisericii a auzit organista cântând *Adeste Fidelis*, și și-a dat seama că toată lumea se așezase. Dacă avea de gând să li se alăture, era momentul să intre.

A șovăit, pentru că nu-și avea cu adevărat locul printre credincioșii care frecventau acea biserică. Însă muzica o atrăgea, la fel și promisiunea căldurii și a mângâierii oferite de ritualurile familiare. Afară, în strada întunecată, era singură. Iar asta, chiar în Ajunul Crăciunului.

A urcat treptele și a intrat.

Până și la acea oră târzie, stranele erau pline de familii și de copii somnoroși care fuseseră sculați din pat pentru a participa la slujba de la miezul nopții. Sosirea ei întârziată a atras câteva priviri, iar când s-au stins și ultimele acorduri din *Adeste Fidelis*, ea s-a strecurat și s-a așezat pe prima bancă liberă, chiar în partea din spate a bisericii. Aproape imediat, a trebuit să se ridice, rămânând în picioare împreună cu restul credincioșilor, pentru că începuse cântecul de intrare. Părintele Daniel Brophy s-a apropiat de altar și a făcut semnul crucii.

CLUBUL MEFISTO

– Bunătatea și pacea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, și Domnul Isus Hristos să pogoare asupra voastră, a zis el.

– Și asupra ta, a murmurat Maura, alături de enoriași. Chiar și după atâția ani petrecuți departe de biserică, răspunsurile îi veneau firesc pe buze, imprimate de slujbele de duminică la care mersese în copilărie. „Doamne, îndură-te de noi! Doamne, îndură-te de noi! Doamne, îndură-te de noi!“

Cu toate că Daniel nu își dăduse seama că ea era în biserică, Maura și-a abătut atenția asupra lui. Asupra părului negru, asupra gesturilor pline de grație, asupra vocii pline, de bariton. În acea noapte avea să îl urmărească fără nici o rușine, fără să se jeneze. În acea noapte avea dreptul să se uite.

– Adu-ne bucuria eternă în regatul raiului, unde sălășluiește El cu tine și cu Sfântul Duh, un Dumnezeu pe veci.

Așezându-se la loc pe bancă, Maura a auzit accese înăbușite de tuse și scâncete de copii oboșiți. Flăcările lumânărilor tremurau pe altar în semn de sărbătorire a luminii și a speranței în acea noapte de iarnă. Daniel a început să citească:

– „Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul.“¹

„Din Luca, s-a gândit Maura, recunoscând pasajul. Luca, doctorul.“

– „Și acesta va fi semnul: veți găsi un prunc înfășat...“²

Apoi Daniel, văzând-o pe Maura, s-a oprit brusc. Iar ea s-a gândit: „E chiar așa o surpriză să mă vezi aici, Daniel?“

El și-a dres glasul, s-a uitat spre notițe și a continuat să citească:

– „Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle.“

Deși Daniel știa acum că ea se așezase printre enoriași, privirea lui nu a mai întâlnit-o pe ea. Nici cât s-a intonat *Cantate Domino* și *Dies Sanctificatus*, nici în timpul colectei ori a liturghiei cuminecăturii. În timp ce persoanele din jurul ei s-au ridicat în picioare și au pășit în față, pentru a primi sfânta împărtășanie, Maura a rămas pe

¹ Evanghelia după Luca, 2:10

² Evanghelia după Luca, 2:12

bancă. Dacă nu crezi, ar fi o ipocrizie să primești cuminecătura și să sorbi din vinul sfințit.

„Atunci, ce cauți aici?”

Cu toate acestea, a rămas și la riturile de încheiere a slujbei, binecuvântarea și despărțirea.

– Mergeți în pacea lui Hristos!

Odată slujba terminată, oamenii au început să iasă din biserică, încheindu-și paltoanele și trăgându-și mânușile. Și Maura s-a ridicat și tocmai ieșea pe interval, când l-a zărit pe Daniel încercând să-i atragă atenția, implorând-o din priviri să nu plece. S-a așezat la loc, conștientă că oamenii care treceau prin dreptul băncii ei o studiau. Știa ce vedeau ori ce-și închipuiau: o femeie singură, dornică să audă cuvintele de mângâiere ale preotului în noaptea de Crăciun.

Sau vedeau oare mai mult decât atât?

Ea nu le-a răspuns la priviri. Pe măsură ce biserica s-a golit, a rămas cu ochii ațintiți în față, concentrându-se cu stoicism asupra altarului, gândind: „E târziu și ar trebui să mă duc acasă. Nu știi dacă e bine să mai stau”.

– Bună, Maura.

Femeia a ridicat ochii și a răspuns privirii lui. Biserica nu se golise de tot. Organista își strângea partiturile, iar câțiva membri ai corului își îmbrăcau paltoanele, însă în acel moment Daniel își concentrase atenția asupra Maurei, ca și cum ea ar fi fost singura persoană din încăperea.

– A trecut multă vreme de când nu ai mai venit pe aici, a zis el.

– Așa este.

– Din august, adevărat?

„Deci și tu ai ținut socoteala.”

El s-a lăsat pe bancă, alături de ea.

– Mă surprinde să te văd aici.

– La o adică, e Crăciunul.

– Dar tu nu crezi în asta.

– Încă-mi plac slujbele. Cântecule.

– Acesta a singurul motiv pentru care ai venit? Să cânti câteva imnuri? Să rostești de câteva ori „Amin” și „Slavă lui Dumnezeu”?

– Am vrut să ascult niște muzică. Să stau printre oameni.

– Să nu-mi spui că ești singură în noaptea asta.

Ea a ridicat din umeri, apoi a pufnit în răs.

– Doar mă știi, Daniel. Nu mă omor după petreceri.

– Mă gândeam doar... Adică, am presupus că...

– Ce anume?

– Că ești cu cineva. Mai ales în noaptea asta.

„Sunt. Cu tine.”

Amândoi au amuțit văzând organista apropiindu-se pe interval, cărându-și sacoșa cu notele.

– Noapte bună, părinte Brophy.

– Noapte bună, doamnă Easton. Mulțumesc pentru recitalul încântător.

– Cu plăcere.

Femeia i-a mai aruncat o ultimă privire cercetătoare Maurei, apoi și-a continuat drumul spre ușă. Au auzit ușa închizându-se, și au rămas în sfârșit singuri.

– De ce a durat atât de mult? a întrebat-o el.

– Păi, știi cum e când te ocupi de morți. Niciodată nu termini. În urmă cu câteva săptămâni, unul dintre patologii noștri s-a internat pentru o operație la coloană, iar noi ceilalți trebuie să-l suplînim. Am fost ocupată, asta-i tot.

– Dar puteai da un telefon.

– Da, știu.

Și el putea telefona, dar n-a făcut-o. Daniel Brophy nu trecea niciodată granița, și, probabil, asta era bine – ea s-a luptat cu ispite cât pentru amândoi.

– Și ce-ai mai făcut în ultima vreme? l-a întrebat ea.

– Ai auzit de atacul de inimă suferit de părintele Roy luna trecută, nu? I-am luat locul în calitate de capelan al poliției.

– Mi-a zis detectivul Rizzoli.

– Am fost la locul crimei de acum câteva săptămâni din Dorchester. Când a fost împușcat un ofițer de poliție. Te-am văzut acolo.

– Eu, nu. Trebuia să-mi dai măcar bună ziua.

– Păi, erai ocupată. Foarte concentrată, ca de obicei. A zâmbit. Nici n-ai idee cât de îndârjită poți să pari, Maura. Știai asta?

Ea a râs scurt.

- Poate că asta e problema mea.

- Problemă?

- Sperii bărbații.

- Pe mine nu m-ai speriat.

„Dar cum aș putea? a gândit ea. Tu nu te lași cucerit.“ Apoi, în mod deliberat, s-a uitat la ceas și s-a ridicat în picioare.

- E foarte târziu și ți-am răpit deja prea mult timp.

- Nu am nici o treabă urgentă, a zis el și a condus-o spre ușă.

- Ai o turmă întreagă de suflete de care să te ocupi. Și mai e și Crăciunul.

- Cred că ți-ai dat seama că nici eu nu am unde să mă duc în noaptea asta.

Ea s-a oprit o clipă și s-a întors cu fața spre el. Au rămas singuri în biserică, inspirând mirosul de ceară arsă și de tămâie, arome familiare care readuceau în memorie alte sărbători de Crăciun din copilărie, alte slujbe ca aceea. Zile când intrarea într-o biserică nu provoca vârtejul de sentimente pe care îl trăia acum.

- Noapte bună, Daniel, a zis ea și s-a întors spre ușă.

- O să mai treacă patru luni până te voi vedea din nou? a întrebat el, ridicând puțin glasul, pentru că ea se îndepărtase deja.

- Nu știu.

- Mi-e dor de conversațiile noastre, Maura.

Pregătită să deschidă ușa, ea a șovăit din nou.

- Și mie. Poate de aceea n-ar trebui să mai stăm de vorbă.

- Nu avem de ce să ne rușinăm.

- Deocamdată, a spus ea încet, fără să se uite la el, ci la ușa grea din lemn sculptat, care stătea între ea și libertate.

- Maura, să nu lăsăm lucrurile să rămână așa între noi. Nu există nici un motiv să nu putem menține un fel de...

Apoi a amuțit brusc.

Telefonul ei mobil tocmai suna.

Ea l-a scos din poșetă. La acea oră, un apel nu putea însemna nimic bun. În timp ce a răspuns la telefon, a simțit ochii lui Daniel ațintiți asupra ei și fiorul provocat de acea privire.

- Doctor Isles, a spus ea, cu glas nefiresc de glacial.

- Crăciun fericit, a zis detectivul Jane Rizzoli. Mă surprinde că nu ești acasă. Am încercat întâi acolo.

- Am venit la slujba de la miezul nopții.

- Mamă, e deja unu. Încă nu s-a terminat?

- Ba da, Jane, și tocmai mă pregăteam să plec, a spus Maura, pe un ton care descuraja orice alte întrebări. Ce mi-ai pregătit? a întrebat ea - știa deja că acel apel nu era doar din curtoazie, ci o convocare.

- Adresa e Prescott Street numărul 210, East Boston. O reședință. Eu și Frost suntem aici de o jumătate de oră.

- Amănunte?

- Avem o victimă, o tânără.

- Omucidere?

- Da.

- Pari foarte convinsă.

- O să te convingi și tu când sosești.

A închis, și a descoperit că Daniel încă o urmărea. Pierduseră însă momentul pentru a-și asuma riscuri, pentru a spune lucruri pe care le-ar fi putut regreta amândoi. Între ei se interpusesese din nou moartea.

- Trebuie să te duci la treabă?

- Sunt de serviciu în noaptea asta. Și-a vârât telefonul înapoi în poșetă. Cum nu am pe nimeni din familie în oraș, m-am oferit voluntară.

- Chiar în noaptea asta?

- De fapt, pentru mine nu contează că e Crăciunul.

Și-a încheiat paltonul până la guler și a ieșit din clădire, în plină noapte. El a urmat-o până afară, și, în timp ce ea mergea prin zăpada proaspăt căzută până la mașină, cu veșmântul alb fluturând în vânt, a rămas să o urmărească de pe trepte. Aruncând o privire peste umăr, ea l-a văzut cum a ridicat o mână în semn de rămas-bun.

În timp ce mașina se îndepărta, el a continuat să fluture mâna.